

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiem.

Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

TONGEREN, DEN 30 APRIL.

Provinciale kiezingen.

KANTON BILSEN.

Wij zijn gemachtigd om aantekondigen dat de drie uitgaande raadsleden van het kanton Bilsen: de heeren N. Beckers, Léon de Matthys en Oscar Schaetzen zich gezamenlijk op den rang zetten voor de provinciale kiezingen van den 23 mei.

De herkiezing dezer drie achtbare leden schijnt geen twijfel te lijden. Alle drie behoren openlijk tot de katholieke denkwijze die de overgrote meerderheid telt in het kanton Bilsen; alle drie kennen ten gronde de belangen van het kanton waarin zij de grootste interessen bezitten; alle drie hebben in alle omstandigheden de belangen van het kanton met overtuiging voorgestaan en zijn in staat nog de grootste diensten te bewijzen.

Wij verzoeken dus de kiezers van het kanton Bilsen de volgende namen op hunne stembriefjes te schrijven.

MM. BECKERS, NICOLAS, advocaat.

DE MATTHYS, LÉON, eigenaar.
SCHAETZEN, OSCAR, eigenaar.

Kies-Kronijk.

Te Verviers zal de worsteling in juni zeer hevig zijn; M. Moreau alleen weigert eene nieuwe kandidatuur en in zijne plaats zou optreden de burgemeester van Spa, M. Peltzer, die onlangs eene verlenging van 't voorrecht der speelbank in zijne gemeente van den minister bekomen heeft. De conservatieve en geavanceerde partijen zullen er kandidaten tegenover stellen.

De genade aan Dessous-le-Moustier, aan den man die vier of vijf moorden op het geweten heeft, verleend, maakt opschudding bij het publiek, en in elke partij zijn er een groot aantal, die bedenkelijk het hoofd schudden. In de pers zelfde opmerkingen. Ziehier wat de *Beurzen Courant* over de genade, door M. Bara verleend, zegt:

« Dessous-le-Moustier, het monster uit het Walenland, zal niet sterven. Z. M. de Koning heeft hem genade van de doodstraf verleend, bij besluit van 19 april. De moordenaars hebben het in België goed. Wij zullen de eer genieten. Dessous-le-Moustier tot stadsgenoot te krijgen. Zoo wil het Z. M. Bara. En na een jaar of vijftien, zal het monster mogelijk wel

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MÜHLBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

Eerst na eenige uren stonden de twee heeren op van de tafel, op welke een geheele batterij geleidde wijnflesschen, bij hun opstaan, tegen elkaar rinkelde, maar hunne poging om te blijven staan of zelfs te gaan, mislukte geheel. Met een zwaren zucht zonken beide weder op hunne stoelen. Al de kracht van den wijn scheen door deze onverwachte beweging wakker geschud en zweefde om de hoofden van beide heeren met wonderbare gestalten en donderend gedruisch, tot eindelijk deze hoofden zwaar op de tafel vielen en hunne oogen zich langzaam sloten.

Beiden sloepen den zwaren gevoelloozen slaap der dronkenschap, welken zij zoo dik wijls hadden geslapen en dien hunne arme vrouwen sinds langs kenden en vreesden, want als zij uit zulk eenen slaap ontwaakten, waren zij dubbel woest en hunne echtgenooten en kinderen moesten smartelijk lijden door hunne overmoed, ongesteldheid en zware hoofdpijn.

Maar heden vreesden de beide vrouwen dezen slaap niet, heden dachten zij niet aan het ontwaken, dat er op volgen zou, maar verblijden zich slechts over dezen slaap, dien zij als zoo diep en vast kenden, dat niets hem in de eerste twee uren kon breken. Zij kenden, door menige onderzanding, reeds den tijd, dat deze slaap pleeg te ontstaan, en waren weer naar den korridor geslopen, om door de reet der deur af te spieden, of hij reeds gekomen was.

op vrije voeten loopen. Er loopen immers nog moordenaars in België rond, die de koninklijke gratie bekomen hebben!»

Het *Vlaamsche Land* zegt het volgende: Nu zal men onder de misdadigers het ijelijke woord hooren herhalen: « *men guillotineert niet meer* » Maar ook zal er geheel het land door, een kreet van verontwaardiging ontstaan tegen het gouvernement van Leopold II, dat vijf moorden ongestraft laat en van den dader eenen rentenier maakt.

De *Peuple belge*, een radikaal blad, maakt de volgende zeer juiste opmerking:

« Die nieuwe genade, volgende op die van Pède en den sergeant Fleron, leert ons dat het schavot opgehouden heeft in België eene maatschappelijke instelling te zijn. Maar waarom het mes in het wetboek behouden, als de beul van de openbare plaats verdwenen is? Waarom indien hij geen hoofd meer durft afslaan in naam der wet, hebt hij dan ook den moed niet, in naam der menscheid en van uwen tijd, die bloed en maatschappelijke wraakwet af te schaffen? »

Hoe het zij, de genade aan Dessous-le-Moustier verleend, zal een zwaar pak van het hart der schelmen ventelen, die eenen moord op het geweten hebben. De dader van den moord, op de dames Vande Poel gepleegd, onder ander, weet reeds waaraan hij zich te houden heeft. Is het niet wonderlijk, dat er in onzen tijd zooveel bepalingen genomen worden, ten voordeele der schurken en der slechte betalers?

Is het nog niet gedaan?

Men heeft zeker al het gerucht nog niet vergeten, welk de *verlichte* gazetten rond de zoogezegde mishandelingen door Barbara Ubryk onderstaan, gemaakt hebben. Niettegenstaande het klaar bewezen werd dat alle de verhalen betreffende deze kloosterzuster, valsch en ongegrond waren; niettegenstaande het gerechtshof de overste van het gesticht, waar deze mishandelingen zouden plaats gehad hebben, wegens deze zaak vervolgd, onschuldig verklaarde en vrijspak, hield het geschrift van die gazetten niet op. Ja, wat nog meer is; schrijverlaars knoeiden daarover eene reeks walgelijke tafereelen aaneen, (van het begin tot het einde onwaar, zoals ligt te begrijpen is) welke onder den titel van *Barbara Ubryk* ofwel *de non van Krakau* te Brussel, te Gent en te Luik ten toneele gevoerd, meer dan eens de verontwaardiging der toeschouwers hebben opgewekt. De dood van Barbara, onlangs

Juist toen zij de deur hadden bereikt en luisterend en starend vooruit bogen, hadden de heeren beproefd zich op te richten, en zonken tuimelend, onverstaanbare woorden stamelend, weer op hunnen stoel.

Ademloos, hand in hand, stonden de twee vrouwen te luisteren, vervolgens, toen het zwaar ademen, het luid snorren haar verkondigde, dat de mannen werkelijk in den diepen slaap der dronkenschap waren, opende Julia de deur en trad, van Rosa gevolgd, de kamer binnen.

Een onaangename, verstikkende walm van wijn, tabaksdamp en uitgaande vetkaarsen sloeg haar tegen en belemmerde hare ademhaling. De lucht was zoo dik van rook, dat zij de oogen der vrouwen zeer deed en haar tranen afperste. Maar zij schudde ze moedig weg, onderdrukten den hoest, die hare borst benauwde, en naderden dichter, steeds dichter de slapenden.

Nu bielden zij oensklaps bevend en angstig stil. De vloer had onder hare voetstappen gekraakt. — Zoo het gerucht de slapers wekte, was alles verloren!

Maar neen, neen, zij sloepen rustig voort! De angst had de vrouwen slechts zoo bevreemd gemaakt. Zij sloepen rustig voort, en hoorden niet, dat hunne vrouwen nu haastiger op hen toetraden.

Thans hadden zij de tafel bereikt, thans stonden zij dicht achter de mannen, thans hieven zij heere handen ten hemel tot een stom gebed van angst, en lieten ze toen nederdalen om ze zacht en glad als eene slang, aan de borst harer mannen te schuiven, ze in de zijzakken hunner frakken te laten sluipen en heimelijk en zacht er in te tasten en te zoeken.

En nu slopen de glatte slangenbanden weer uit de zakken te voorschijn, en ieder hield jubelend een voorwerp vast.

— Ik heb de beurs, Rosa!

door de nieuwsbladen afgekondigd, gaf aanleiding tot een nieuw tafereel dat onder den naam van *de doof van Barbara, nieuw slotspel*, werd voorgedragen. Zoo is het, lieve lezer, dat zij, die zich de verlichters onzer eeuw noemen, het volk beschaven. Zij deinzen voor niets achteruit, als er maar paters of nonnen kunnen tusschengebragt worden. Hoe valsch of hoe onwaar eene zaak ook moge zijn, alles is goed voor hen, zoodra er een priester of kloosterling in het spel is. Ja, die mannen welke anderen den weg willen wijzen, zijn ongeneesbaar: zij zijn vrijwillig blind.

Kinder-Oorlog.

Men schrijft uit Maeseyck:

Er bestaat hier een meisjes-instituut, dat bij voorkeur kweekelingen uit Duitschland en Holland opneemt. Den 22 maart viel in dat instituut de volgende grappige gebeurtenis voor. 's Morgends, toen zich de ontbijtklok deed hooren, traden de duitsche meisjes van top tot teen in het wit en zwart gekleed de eetzaal binnen.

Naar de oorzaak van die verkleeding gevraagd, verklaarde de woordvoerdster dat het de geboortedag des Konings van Pruisen was, tot welks viering zij zich, zoals de plicht van elke Duitser was, hadden opgeschikt.

Tot zoover ging het nu goed en die jeugdige patriottjes hadden wel toepijching verdient; maar zoo dachten de Hollandsche juffertjes er niet over; zij zagen in dat wit en zwart eene annexedemonstratie tegen haar eigen en verzetteden zich hardnekkig tegen den nieuwen feestdag.

Eerst werd de strijd met woorden gestreden, doch toen men er niet met 't vrouwelijke wapen, het tongetje, afkon, begon de kampstrijd met handen en voeten, waaraan de internationale instituut-directrice eene einde wist te maken, door de strijvoerende vertegenwoordigers der twee mogendheden met elkaar te verzoenen.

De aardappel.

Vele nuttige ontdekkingen werden sinds een paar eeuwen in Europa gedaan; nog jaarlijks ontstaan nieuwe en belangrijke uitvindingen, die nijverheid en koophandel hoogst begunstigen, maar boven al die ontdekkingen stelden wij die der aardappelplant, welke ons voor die schrikkelijke hongersnooden, die ons vaderland zoo dikwijls hebben geteisterd, schijnt te zullen bevrijden. Eerst werd de aardappel in het begin der XVIe eeuw uit Amerika in Europa gevoerd, en door de Italianen, Engelschen en Nederlanders om strijd gedeeld Lescluse, van Brugge, bracht hem uit Engeland in Vlaanderen; maar daar men deze plant als eene ongezoneerde spijs voor den mensch beschouwde, strekte zij slechts tot beestenvoeder.

De aardappel werd overal gebruikt tot het

— En ik heb de portefeuille. Kom!

Zij snelden naar de deur maar op den drempel bleven zij een oogenblik staan en luisterden. Onnoodig! De twee dronkaarsen sloepen en snorkten ongestoord voort.

Zij snelden zijwend, met ingehouden adem, door den korridor, de kamer van graaf Brody binnen, waar de schrijftafel stond.

Met bevende handen opende Julia de beurs en nam er den sleutel uit, snelden naar de schrijftafel om ze te openen en uit de geheime schuiflade het heillooze dokument te nemen, dat de onderteekening der beide zusters droeg.

Met bevende handen opende Rosa de portefeuille en zocht er het noodlottige papier in, waarop vroeger de bevende, stramme hand van graaf Samuel den vadersvloek had geteekend.

— Gevonden, gevonden! Hier is het papier, riepen, jubbelende beide tegelijkertijd, en ieder harer stak den kostbaren vond bevend in den zak van haar kleed.

— Maar nu, Rosa, nu moeten wij eerst de beurs en de portefeuille terugbrengen.

— Ja, dat moeten wij, Julia, maar nu, ach, nu vrees ik! Als zij nu ontwaken, zullen zij ons vermoorden.

— Maar zij zullen niet ontwaken, Rosa, en ge zult niet vreezen, want ge zult aan onze kinderen en aan onze broeder denken. Kom, Rosa God gaat met ons!

Ja, God ging met haar, God beschermde haar en liet het gebeuren dat de mannen niet ontwaakten, dat beurs en portefeuille weer op de gewone plaats terecht kwamen, zonder dat de slaap der dronkaards slechts een oogenblik gestoord was.

Nu was alles gedaan, nu was het werk der liefde volbracht! Neen nog niet geheel! Haastig nu terug naar heere eigen kamer! Een ding is

mesten van varkens en ossen. De arme landlieden die gebrek aan levensmiddelen hadden, verstoutten zich allengskens den aardappelknol als voedsel te nutten, maar dit geschiedde slechts met eene soort van vrees en schaamte; hooggeplaatste personen poogden te vergeefs den aankweek der aardappelen te verspreiden en die belachelijke vooroordeelen te doen verdwijnen met de uitmuntende hoedanigheden dezer uitvolle plant vooruit te zetten; maar al hunne pogingen moesten voor de bijgelooftigheid en den ingewortelden afkeer des volks wijken.

De groote rampen en hongersnood, ontstaan op het einde der regeering van Lodewijk XV, konden alleen aan die zoo zeer miskende spijs doen denken. Akkerbouwkundige trachten dien tegenzin te overwinnen, en inzonderheid de geleerde Parmentier; zijne voortreffelijke verhandeling over het groot nut der aardappels, met kunde en overtuiging geschreven, en door het letterlievend genootschap van Besançon bekrond, bracht een buitengewonen indruk te weeg, daar hij in gemeld schrift duidelijk bewees, dat deze plant in 't vervolg het brood des armen en het geluk des menscheids zou worden. Parmentier, wien men te Montidier, zijne geboortestad, een standbeeld heeft opgericht, verdient in hooge maat de dankbaarheid des nageslachts; burgerdeugden en menschenliefe vereischen duurzaam loon en eer, en toch, hoe dikwijls worden zij niet miskend en bejegend? Ga het leven na dier vernuftige uitvinders en weldoeners des menscheids, zij leefden meest allen ongelukkig en zij stierven een treurigen dood.

Parmentier liet zich door niets ontmoedigen; hij hield eenen harden strijd vol en behaalde eindelijk de overwinning. Door zijne geleerde geschriften had hij de genegenheid van koning Lodewijk XVI erworven. Deze menschenlievende vorst, die niets beoogde dan het geluk zijner onderdanen, vond meer roem en eer in den bloei der nijverheid en koophandel, en in de aanoemdiging van landbouw, kunsten en wetenschappen dan in den moorddadigen oorlog, der menschen geeselen, die slechts rampen en onheilen na zich sleept en alle hulpmiddelen van voorspoed en welvaart, als het ware uitdooft.

In 1781 verkreeg de geleerde landbouwkundige van 's rijks bestuur eene vlakke zaveland van ruim vijftig bunders tot het beplanten met aardappelen: ofschoon deze grond mager en van slechte hoedanigheid was, wilde de onvermoerbare landbeplager de proef wagen om zijne liefkoosle plant ook in schralen grond met vrucht te kweken. Inderdaad, zijne pogingen werden met den besten uitslag bekrond. Van in juli reeds was deze voorheen onvruchtbare heide met een schoon groen tapijt bedekt en miljoenen blauwkleurige bloemen bedekt, hetgeen ieders verwondering tot zich trok en eenen overvloedigen oogst beloofde. Een klaar bewijs voorwaar, dat vlijt en arbeid alles overwinnen.

Parmentier, vreugdedronken van zelfvoldoening, bood den koning te Versailles op zijnen naandag, eenen prachtige ruiker aan, samen-

nog te doen: het laatste. De papieren moeten verbrand worden; geen spoor mag er van overblijven.

Julia haalt het dokument te voorschijn en steekt het in het licht dat op de tafel staat. De vlam stijgt hoog op uit den rol papier, welke Julia nu in den haard werpt en die op den ijzeren rooster verbrandt.

Thans neemt ook Rosa het papier, waarop eens de bevende hand haars vaders de vreeselijke woorden had geschreven.

— Vader! roept zij met luide stem, moge uw geest, zoo hij in dezen stond bij ons is, mij vergeven, dat ik vernietig wat gij geschreven hebt; moogt gij rust vinden in uw graf en moge God niet in 't gericht met u treden.

Zij werpt het papier in de vlammen van den haard, en nu staan de zusters zoolang in het vuur te staren, tot het laatste vonkje is verdoofd.

— Nu, Julia, nu is het volbracht, roept Rosa verheugd. De vloek is vernietigd, en niemand kan thans onzen broeder zijn erfdel betwisten!

— Ja, de vloek is vernietigd, zegde Julia peinzend. Thans moge ons het ergste treffen, wij hebben toch onzen plicht gedaan, wij hebben onzen broeder zijn erfdel behouden.

— En onze kinderen, Julia, onze kinderen zullen niets van den toorn huns vaders te lijden hebben. Wij zullen thans alles doen, wat onze mannen van ons vorderen willen. Wij zullen ons in alles schikken, opdat zij niet in hunne gramscap onze lieve dochterjes hier laten halen.

— Ja, wij zullen alles doen om onze kinderen te redden! Wij zullen liever sterven, dan dulden dat men ze martelt en kwelt! Laat ons bidden, o, laat ons bidden, Rosa, dat God ons morgen moge zegenen met moed en kracht, want ik gevoel wel, dat wij morgen zware beproevingen